

lingsvejen, og det behøver ej videre Forklaring, at Afgjørelsen bør være hos Indenrigsministeriet; men for de under det herværende Kapitel henhørende Bando bør Ordningen paa a bydes, saaledes som i nærværende Paragraf foreslaaet, og udføres paa offentlig Bekostning. Det er nemlig ikke blot, fordi disse Bando saa ofte have Karakteren af Indsper eller aalignende Løb, men endnu mere fordi de af Grunde, som tidligere i nærværende Betænkning ere tilstrækkelig fremhævede, ved de stigende Fiskepriser ere i høi Grad udsatte for Udfiskning og allerede befindes at være i en temmelig forfalden Tilstand, og endelig fordi det allevegne er herfra, at Nødraab nu høres, at der gennemgaaende for hver især bør foreskrives en Vedtægt til Fjernelse af alle Ulemper samt til Fiskeriets Oprensning og Bevaring for Fremtiden; intetsteds bør den mangle. Det gaar ikke an at overlade Afgjørelsen af, om Vedtægt skal have eller ikke, til Kommunernes Valg; man vilde være udsat for derved at komme i samme Tilfælde, som da Lov 22de Marts 1867 § 11 havde bestemt, at ethvert Sogneraad i de Limfjorden tilgrændsede Kommuner kunde udnævne en Fiskeritilsynsmand; 3 Aar derefter viste det sig, at der af 103 Kirkesogne kun var 19, som havde benyttet Tilladelsen. Vi formene, at Sagen tjenes bedst ved, at Tilvejebringelsen af Vedtægterne som en Forpligtelse lægges i de overordnede kommunale Myndigheder, Amtsraadene og Byraadene Hænder, til Udførelse i Eighed med hvad der allerede har fundet Sted med Hensyn til Vandløbene siden Anordn. 29de Juli 1846. Det vil herefter være Amtsraadene, der med Indenrigsministeriets Sanktion først komme til at afgjøre, hvilke Bando i Kredsen der skal undergives Regulering, og dernæst foranstalte Vedtægterne tilvejebragte; Fiskeriinspektørens Vejledning dertil samt Indenrigsministeriets Approbation maa være en tilstrækkelig Borg for, at de forskellige Vedtægter udgaae saa ensartede som muligt, byggede paa de samme Grundsetninger, saaledes at de ikke komme til at indeholde hinanden modstridende og ophævende Regler. Det forudsættes som en Selsølg, at Vedtægterne ville blive dannede under pleiet Samraad med Sogneraadene, samt at Oplysninger ville blive indhentede hos de paagældende Kommuners sikkende Beboere, uden at Loven derom behøver at foreskrive Noget nærmere. Maaden, hvorpaa, og ved hvem Vedtægterne skulle tilveiebringes, maa det overlades Amtsraadene at tage Bestemmelse om; det er tilstrækkeligt at anordne, at Fiskeriinspektøren skal være med; — forøvrigt vil jo Kapitlet om Limfjorden, der er at anse som et legalt Regulativ, kunne tjene til Rettesnor i de fleste Tilfælde for Udarbejdelsen af Vedtægter for Landets øvrige Fjorde. Om end det maatte synes, at den foreslaaede Tidsgrense af 1 Aar for Vedtægternes Tilveiebringelse paa sine Steder kunde blive knap nok, formener Udvalget, at det med snart erhvervet Hvile maa kunne lade sig gøre; ialtfald er selvsølgelig Intet i Vejen for, at Ministeriet, hvor Omstændighederne gjøre det nødvendigt, tilstaaer Udsættelser, hvilke jo ogsaa maae indtræde, naar Ministeriet forlanger Ændringer foretagne ved indsendte Vedtægter, førend de approberes.

Overensstemmende med Foranstaaende er Paragrafen affattet, idet Udvalget er gaaet ud fra, at Stats- og Lovgivningsmagten gennemgaaende bør overtage Udførelsen for at fiske sig, at en saa vigtig Foranstaltning ikke kommer til at mangle nogetsteds. Udvalget er overbevist om, at det kun vilde føre til en halv Forholdsregel, hvis det overlodes de deri Interessede som deres egen Sag at afgjøre, om der skulde være Vedtægt et Sted eller ikke, og hvordan den skulde være; Mangelen af Vedtægt paa nogle Steder, medens saadan bestod paa andre, vilde bidrage til at svække Netsbevidstheden hos den menige Fisker, istedetfor hos ham at befæste den.

Det vil neppe betvivles, at Amtsraadet bør have frie Hænder til under Indenrigsministeriets Tilsyn at indstille, hvilke Bando der bør optages paa den i Paragrafens 2det Stykke omhandlede Fortegnelse, og det maa da staa aabent at medtage saadanne Bugter, der egne sig dertil og ligge indenfor Soterritoriets Grænse.

Udvalget kan ikke antage, at der behøves nogen særlig Udtalelse om, at, hvor et Fiskevand der skal reguleres under Et, tilgrændses af flere Aanter, bør disse Amtsraad alle deltage i Udarbejdelsen, eventuelt ved Delegerede, og det er netop her, hvor Meningsuligheder lettere kunne tænkes at ville opstaa, af Vigtighed, at Indenrigsministeriet har den afgjørende Myndighed.

Vedtægterne, der jo kunne ændres af Ministeriet, efterat vedkommende Amtsraad og Fiskeriinspektør derover ere hørte, bør have samme Netsvirkning som selve Fiskevands Bestemmelser. I Henseende til Maaden, hvorpaa dette bedst finder sit Udtryk, og hvorpaa Vedtægterne bør kundgjøres, har Udvalget ikke villet foregribe, hvad Ministeriet efter kyndigere Omdømme maatte finde rettest, og har derfor henstillet dette til Sammes Afgjørelse. Vi skulle ikkun tillade os at tilføie, at Vedtægternes Læsning ved de Jurisdiktioners Thing, som berøres af vedkommende Fiskevand, turde være gavnlig under Hensyn til Befolkningens usvækket bestaaende Agtelse for Thinglæsninger.

§ 49. Ved i nærværende Paragraf at komme til at omtale Vedtægternes Indhold, skulle vi ikke undlade at berøre et Spørgsmaal, der ligesaa meget eller maaske snarere burde hørt under den foregaaende Paragraf. — Det kunde nemlig synes, at, naar man under Lovens almindelige Bestemmelser i Kap. 1 har givet Forrifter for Garnkast (§ 5), Sejlsbyene (§ 6), Mastestørrøvelser og Lystemaal (§ 8), Rejeruser (§ 9), Forbud mod Drivebaad (§ 7), hvilke alle ogsaa gjælde Fjordfiskeri, naar dette